ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ἐτησία Δραχ. 6
Ἑξάμηνος » 3

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ἐτησία Δραχ. 8
Ἑξάμηνος » 4

ΔΙΑ ΑΓΓΕΛΙΑΣ ΚΑΙ ΔΙΑΤΡΙΒΑΣ
ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΙ ΣΥΜΦΩΝΙΑΙ

ΔΙΑ ΠΑΣΑΝ ΑΙΤΗΣΙΝ
ΑΠΕΥΘΥΝΤΕΟΝ ΤΩ ΣΥΝΤΑΚΤΗ

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἀποδίδονται

ΚΡΗΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΚΩΣΤΟΓΙΑΝΝΗΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚ. ΚΑΛΟΓΕΝΝΗΤΟΣ

ΕΤΟΣ Β. ΑΡΙΘ. 74 ⸾ ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΚΑΘΑΡΑ ⸾ ΡΕΘΥΜΝΟΝ ΤΗ 4 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1903 ⸾ ΕΚ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 10

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ 1903

Ἡ «Κρητικὴ Ἐφημερίς» εὔχεται εἰς τοὺς συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας αὐτῆς πλήρες εὐτυχίας.

1902

Τὸ 1902 ἀνήκει πλέον εἰς τὸ παρελθόν. Κατ' αὐτὸ δὲν ἐσημειώθησαν γεγονότα προσελκύσαντα τὸ παγκόσμιον ἐνδιαφέρον ὑπῆρξε δὲ μᾶλλον εἰρηνικὸν καὶ ἀναίμακτον.

Τὴν ἄφιξίν του ἐχαιρετίσαμεν ὡς ἓν βῆμα πρὸς τὰ πρόσω διά τε τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν ὑπόθεσιν καὶ τὴν ἐσωτερικὴν εὐημερίαν. Τοῦ παγκοσμίου τύπου αἱ προρρήσεις αἱ συνδεόμεναι πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους τούτου διὰ τὴν λύσιν τοῦ κρητικοῦ ζητήματος δὲν ἐπραγματοποιήθησαν. Δὲν συνετέλεσαν ὅμως ὡς ἐφρόνουν τότε οἱ Ἱερεμίαι τῆς παρ' ἡμῖν πολιτικῆς καταστάσεως οἱ ἀείποτε ἀποδειχθέντες ψευδεῖς μάντεις κακῶν καὶ εἰς τὴν χαλάρωσιν τῶν οἰκονομικῶν δυνάμεων τοῦ τόπου. Ὡς γνωστὸν ὁ ἀρθρογράφος τοῦ «Κήρυκος» ἐκάκισε καὶ κατὰ τοῦτο τὰς κρητικὰς ἐφημερίδας διότι δηλαδὴ ἀνεδημοσίευον τὰ ἄρθρα τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐφημερίδων τὰ παριστῶντα ὡς προσεχῆ τὴν ἕνωσιν. Κατὰ τοὺς θαυμασίους τούτους διπλωμάτας πᾶσα ἐνέργεια τείνουσα εἰς τὸ νὰ τηρῇ ἀκοίμητον καὶ ἄσβεστον τὸ ἐθνικὸν αἴσθημα εἶνε ἀξιοκατάκριτος ὡς δημιουργοῦσα ψευδῆ ἀτμόσφαιραν πολιτικῶν ἰδεῶν σκοτίζουσαν τὸν νοῦν καὶ ἀπεργαζομένη οἰκονομικοὺς κινδύνους! Ἡ γαλλικὴ Κυβέρνησις φαίνεται δὲν εἶχε τὴν αὐτὴν γνώμην καὶ ἔσπευσε νὰ παράσχῃ τὸ ἀναλογοῦν αὐτῇ ἑκατομμύριον ἐκ τοῦ δανείου τῶν Δυνάμεων. Μέγα μέρος ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου χορηθὲν εἰς τὸ Κοινωφελὲς Τα-διετέθη ἀμέσως ὑπὲρ τῶν πασχόντων ἀγροτικῶν πληθυσμῶν διὰ τοὺς ὁποίους ἓν δάνειον ἑκατὸν δραχμῶν ἀπεδείχθη εὐεργετικώτερον ὅλης τῆς πλαδαρᾶς προστασίας τῶν παρ' οὐδενὸς ἀπειλουμένων ἐλευθεριῶν. Ἡ κυβερνητικὴ μέριμνα διὰ τὸ κατ' ἐξοχὴν φιλάνθρωπον ἵδρυμα δέον νὰ ἐκδηλωθῇ ζωηροτέρα κατὰ τὸ νέον ἔτος διότι ὁ ἀγροτικὸς πληθυσμὸς πάσχει διά τε τὸν ζῆλον πρὸς τὴν ἀπόκτησιν ἀκινήτου περιουσίας καὶ τὰ ἐπακολουθοῦντα ἄφορα ἔτη κατὰ μέγα δὲ μέρος διὰ τὴν ἀτελεστάτην λειτουργίαν τῆς καλλιεργείας. Εἶνε λυπηρὸν ἀλλ' ἀληθὲς ὅτι ἐν Κρήτῃ ἀγνοεῖται τελείως σχεδὸν ὁ τρόπος τῆς παραγωγῆς τοῦ ἐλαίου τοῦ οἴνου καὶ τυροῦ. Καὶ ἐὰν γίνεταί τι τοῦτο ὀφείλεται μόνον εἰς τὴν φύσιν, διότι ἡ τέχνη διὰ τοὺς κλάδους τούτους τοῦ δημοσίου πλούτου οὐδαμῶς ἠθέλησε νὰ ταράξῃ τοὺς φυσικοὺς νόμους. Σπουδαῖον πλουτοπαραγωγὸν παράγοντα ἀποτελεῖ καὶ ἡ κτηνοτροφία τῆς νήσου ἥτις κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος δύναταί τις εἰπεῖν ὅτι ὑπῆρξε καλή· ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐννοηθῇ καλῶς ὅτι ἡ μέθοδος ἣν ἀκολουθοῦσι οἱ ἡμέτεροι κτηνοτρόφοι ἐν τῇ κατασκευῇ τῶν προϊόντων των ἥκιστα ἐξυπηρετεῖ τόν τε δημόσιον καὶ ἰδιωτικὸν πλοῦτον. Ἡ πληγὴ τῆς κτηνοτροφίας ζωοκλοπὴ ἐσημείωσε ἀρκετὰ κρούσματα καὶ θὰ ἐξακολουθῇ ὑφισταμένη ὡς ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων. Ἡ αὐστηρότης τοῦ νόμου εἰς οὐδὲν ἴσχυσε διὰ τινα διαμερίσματα καὶ ἡ πρώτη πρᾶξις μετανοίας τῶν ἀποφυλακιζομένων ζωοκλεπτῶν εἶνε νὰ κλέψωσι περισσότερα. Ὁ σχηματισμὸς μεταβατικῶν ἀποσπασμάτων ἐξ ἀνδρῶν τῆς χωροφυλακῆς τοῦ τόπου ἔνθα ἀκμάζει ἡ ζωοκλοπὴ καὶ ἡ λῆψις νομοθετικῶν μέτρων δι' ὧν νὰ ὑποχρεῶνται εἰς ἀποζημίωσιν διὰ τὰς γινομένας κλοπὰς πάντες οἱ κτηνοτρόφοι τοῦ διαμερίσματος ἔνθα ἔλαβε χώραν τὸ ἀδίκημα εἶνε τὸ μόνον μέσον θεραπείας τὸ ἐνδεικνυόμενον ἐξ αὐτῆς τῆς πείρας.

Κατὰ τὰ ἄλλα ἐξαιρέσει τοῦ τετραπλοῦ φόνου τῶν Σφακίων διὰ τὸν ὁποῖον ἀμειλίκτως ἐτιμωρήθησαν οἱ δράσται καὶ διὰ τὸν ὁποῖον εὐλόγως ἡ κοινὴ γνώμη ἐξανέστη ἡ δημοσία ἀσφάλεια ὑπῆρξε ζηλευτὴ καὶ ἀξία καὶ τῆς μᾶλλον πεπολιτισμένης χώρας. Διὰ τὴν ἀπονομὴν τῆς Δικαιοσύνης δυνάμεθα νὰ καυχώμεθα, ὁ ζῆλος μεθ' οὗ ἡ πολιτεία ἐπιδιώκει τὴν ἐξάπλωσιν τῆς παιδείας τιμᾷ ἀληθῶς αὐτήν. Τῶν ταχυδρομείων ἡ ὀργάνωσις ἔκαμε νέα βήματα προόδου, ἡ ἱκανότης τοῦ ὀργανωτοῦ ἐπεξέτεινε σχεδὸν εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου τὰ δρομολόγια τῶν κρητικῶν ταχυδρομικῶν γραμμῶν. Τὴν ἐσωτερικὴν πρόοδον καὶ τὴν τελείαν εὐδοκίμησιν τῆς διοικήσεως τοῦ Πρίγκηπος Γεωργίου δὲν ἔχομεν ἡμεῖς ἀνάγκην νὰ ἐξάρωμεν. Εὐτυχῶς τοῦ προσήκοντος ἐπαίνου ἔτυχε παρὰ τοῦ στόματος τοῦ κόμητος Γολοχόρκη ὅστις διὰ ζωηροτάτων ἐκφράσεων ἐξῆρε τὴν ἔκτακτον εὐδοκίμησιν τῆς Διοικήσεως τοῦ ἐν Κρήτῃ Ὑπάτου Ἁρμοστοῦ τῶν Δυνάμεων.

Ἡ ἀνταπόδοσις εἰς τοὺς ἀδελφοὺς Καλαμίους τῆς ἐπισκέψεως ἐκ μέρους τῶν Κρητῶν διεδήλωσε διὰ μίαν ἔτι φορὰν ὅτι οἱ δύο λαοὶ ἔχοντες τὴν αὐτὴν γλῶσσαν τὰ αὐτὰ αἰσθήματα, τὰ αὐτὰ ἐθνικὰ ἰδεώδη τὴν αὐτὴν ψυχὴν κρατοῦνται κεχωρισμένοι μόνον ὑπὸ τῆς σκληρᾶς τῶν ἰσχυρῶν θελήσεως. Ἀλλὰ ἐὰν οἱ πατέρες ἡμῶν δεν ἀπηύδησαν ἀγωνιζόμενοι ἐπὶ αἰῶνας καὶ ποτίζοντες τὴν κρητικὴν γῆν δια κρουνῶν αἵματος διὰ τὴν μεγάλην πατρίδα ἔχομεν καὶ ἡμεῖς τὸ θάρρος τῆς ὑπομονῆς καὶ δὲν ἐξαντλούμεθα ἀναμένοντες. Οἱ χρόνοι δύνανται νὰ παρέρχωνται ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον. Ἡ δικαιοσύνη δὲν παρέρχεται. Ἡ αἰφνηδία ἄφιξις τοῦ ἐπιδόξου Βασιλέως τῶν Παννελήνων ἐχαιρετίσθη ὑπὸ τοῦ κρητικοῦ λαοῦ ὡς ἄριστος οἰωνὸς τῆς προσεχοῦς πληρώσεως τοῦ ἐθνικοῦ ἰδεώδους. Εἴθε τὸ νέον ἔτος 1903 νὰ εἶνε τὸ τελευταῖον ἔτος καθ' ὃ μένομεν μακρὰν τῆς Ἑλλάδος.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ

Ἀπεχαιρέτισεν ἡμᾶς χθὲς ἓν ἀκόμη ἔτος βραχύτατα παραμεῖναν ἐν τῷ βίῳ ἡμῶν. Πόσον ταχέως ἔρχονται καὶ ἀπέρχονται τὰ ἔτη. Εἶνε μεγάλη ἡ ταχύτης τοῦ χρόνου, ὅσον μεγάλη καὶ θαυμαστὴ εἶνε ἡ ἰσχύς του. Δύναταί τις νὰ τάξῃ ἀντίστασιν κατὰ τῆς θυέλλης, τῆς τρικυμίας ἢ τῆς πυρκαϊᾶς. Δυνατὸν νὰ εἴπῃ τις εἰς τὸν ἄνεμον «σὲ περιφρονῶ» ἢ εἰς τὸν κεραυνὸν «σὲ ἀποκρούω» ἀλλ' εἰς τὸν χρόνον τίς θὰ εἴπῃ στῆθι» καὶ εἰς τὴν ὁρμήν του τίς θὰ φωνήσῃ «σὲ ἀψηφῶ»;

Βραχύτατον νομίζει τὸν διαρρεύσαντα χρόνον τοῦ βίου του ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιθανατίου κλίνης εὑρισκόμενος γέρων. Χθὲς ἔτι ἦτο παιδίον ἀκμαῖον καὶ μὲ σκιρτῶσαν καρδίαν ἐχαιρέτιζε τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου. Χθὲς ἔτι ὢν συνελάμβανεν ἀπατηλὰ ὄνειρα καὶ ἐπόθει διακαεῖς πόθους. Καὶ σήμερον κατάλευκος γέρων ἀναμένει τὴν ψυχρὰν θωπείαν τοῦ θανάτου. Οὐδεὶς εἰς τὴν ὁρμὴν τοῦ χρόνου δύναται νὰ εἴπῃ «δὲν σὲ πτοοῦμαι». Ἀκατασχέτως ἐρχόμενος οὗτος συμπαρασύρει τὴν νεότητα τῆς παρθένου, σβεννύει τὴν σπινθηροβόλον λάμψιν τῶν ὀφθαλμῶν της καὶ μαραίνει τὰ ῥόδα τῆς καλλονῆς της. Ὡς τὸ ἄνθος ἀδυνατεῖ ν' ἀποκρούσῃ τὰς δεινὰς τῆς καταιγίδος προσβολάς, οὕτω καὶ ἡ παρθένος κύπτει ἄκουσα πρὸ τῶν βελῶν τοῦ χρόνου. Οὐδενὸς φείδεται ἢ πτοεῖται ὁ χρόνος.

Καθὼς λευκαίνει τὴν κόμην τῆς παρθένου καὶ παύει τὰ σκιρτήματα τοῦ παιδίου, οὕτω συντρίβει τὰ σκῆπτρα τῶν αὐτοκρατόρων καὶ φέρει τὴν ἀράχνην εἰς τὰ μέγαρα τῶν πλουσίων καὶ καταλύει κράτη πανίσχυρα.... Πόσον μεγάλη πλάνη νὰ σκέπτηταί τις περὶ τοῦ παρόντος..... Πρὶν φθάσῃ νὰ σκεφθῇ, ἔγεινεν ἤδη παρελθόν...... Οἱ νεκροὶ καλοῦσι τὰ χθὲς νήπια. Αἱ ῥυτίδες χαιρετίζουσι τὰς παρειὰς τῶν χθὲς νεανίδων. Καὶ οἱ σκώληκες ἀναμένουσι τοὺς μακαρίους βασιλεῖς τῆς γῆς . . . .

Ἀλλ' οὗτος εἶνε ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου ; Νὰ θνήσκῃ τόσον προώρως, χωρὶς νὰ νοήσῃ ζωὴν χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ ἀληθῆ χαρὰν καὶ εὐτυχίαν; Θνήσκοντες ἐκλείπομεν διὰ παντός ; .... Ὄχι. Ποῦ λοιπὸν πλέομεν; Ἡ αἰωνιότης εἶνε ὁ λιμήν, πρὸς ὃν κατευθυνόμεθα. Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, Σοῦ τοῦ ὁποίου τὴν βάπτισιν ὅσον οὔπω πανηγυρίζομεν, γενοῦ ὁ πηδαλιοῦχος ἡμῶν. Τότε ὁ χρόνος δὲν μᾶς πτοεῖ. Ναὶ Ἀψηφῶ πλέον τὴν δύναμίν σου, χρόνε, διότι εἶναι μηδὲν πρὸς τῆς Αἰωνιότητος, διὰ τὴν ὁποίαν εἶμαι προωρισμένος. Ἂν μὲ κάμῃς νὰ δύσω θὰ ἀνατείλω λαμπρότερος. Ὁ τάφος, πρὸς ὃν μὲ ὁδηγεῖς, δὲν μὲ τρομάζει. Ἐλθὲ σκοτία τοῦ τάφου. Ὑπεράνω σοῦ φωτοβολεῖ ἡ αἰώνιος ζωή! Μὴ θλίβου παιδίον. Μὴ φοβεῖσαι νεότης. Μὴ τρέμῃς ὦ γῆρας. Σβεννύμεθα διὰ νὰ ἐκλάμψωμεν λαμπρότεροι. Μαραινόμεθα διὰ ν' ἀνθήσωμεν ἀμαράντως. Θνήσκομεν, ἵνα αἰωνίως ζήσωμεν. Μὴ νομίζωμεν ὅμως τὸν χρόνον προωρισμένον διὰ πλοῦτον ἢ δι' ἀπόλαυσιν ἐπιγείων ἀγαθῶν. Δι' ἡμᾶς τοὺς χριστιανοὺς ὁ χρόνος πρέπει νὰ εἶνέ τι ἀπείρως ὑπέρτερον! Ἐν αὐτῷ δυνάμεθα ν' ἀποκτήσωμεν ὄχι πλούτη ἑκατομμυριούχων, ὄχι δόξας καὶ τιμὰς ἐφημέρους, ἢ ἀγαθὰ Κροίσου, ἀλλ' αὐτὴν τὴν ἄφθαρτον καὶ πολύτιμον Αἰωνιότητα.

Καὶ ἐκ τῆς ἀπόψεως ταύτης γηθοσύνως χαιρετίζομεν τὸ ἀνατεῖλαν ἔτος 1903. Ἐκ τῆς ἀπόψεως ταύτης δοξολογοῦμεν τὴν ἰσχύν σου, χρόνε! Μετὰ σὲ μᾶς περιμένει ἡ θεία ἁρμονία τῶν Οὐρανῶν!

Κωνστ. Δ. Νικολετόπουλος.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

9 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1899

Ἡ πρώτη ἐπίσκεψις τῆς Α. Β. Ὑψηλότητος εἰς Ρέθυμνον.

«Καλῶς τὸ Βασιλεόπουλο
τοῦ Γέρου μας Πατέρα
ἀποὺ μᾶς ἔφερ' ἄνοιξι
καὶ λευτεριᾶς ἡμέρα»

Καὶ ὅτε ἤκουσεν ὁ λαὸς τῆς Κρήτης ὁ πολυπαθὴς τῆς χαρᾶς τὸ εὐαγγέλιον ὅτι ἀφίκετο εἰς τῆς νήσου τὴν πρωτεύουσαν ὁ Βασιλόπαις Γεώργιος ὁ θαλερὸς τοῦ Ἔθνους τοῦ Ἑλληνικοῦ βλαστός, ἀπὸ ἀγαλλίασιν ἐσκίρτησεν, εἰς δὲ τὴν παλλομένην καρδίαν του ἠσθάνθη βαθεῖαν τὴν συγκίνησιν, καὶ εἰς τὸ πρόσωπόν του καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξεδηλώθη ἁγνὸς ὁ ἐνθουσιασμός, καὶ εἰλικρινὴς καὶ ἄδολος ἡ ἀφοσίωσίς του.

Ἠσθάνετο ὅμως ἔτι ἕκαστος, ἔλλειψίν τινα, κενόν τι εἰς τὰ στήθη του.

Ἦτο δὲ τοῦτο ἐκδήλωσις μιᾶς μεγάλης ἐπιθυμίας, ἑνὸς θερμοῦ πόθου ὅπως εὐτυχήσῃ νὰ Τὸν ἴδῃ.

Καὶ ἡ ἐπιθυμία του αὕτη καθ' ἑκάστην ἐπετείνετο.

Ἀλλ' ὅτε ἐγνώσθη τέλος ὅτι τὴν 9 Ἰανουαρίου θὰ ἤρχετο, καὶ ὅτι θὰ εἶχε τὴν ὑψίστην εὐτυχίαν ἡ πόλις μας καὶ ὅλος ὁ Νομὸς νὰ Τὸν ὑποδεχθῇ, δὲν ἠξεύρω καὶ ἐγώ, ὑπὸ ποίων καὶ πόσων ἰδεωδῶν καὶ γλυκυτάτων αἰσθημάτων κατελήφθη ἕκαστος.

Καὶ ἐξημέρωσεν ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἡ χαρμόσυνος καὶ ἡ φαιδρά, ὅσον ὁ γλυκύς της ἥλιος, καὶ τὰ βλέμματα πάντων ἐκεῖ εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος, ὅθεν θὰ ἐπεφαίνετο τὸ φέρον τὸ Βασιλεόπουλον πλοῖον, προσηλοῦντο.

Αἱ καρδίαι δὲ ὅλων ἐδονοῦντο ἐκ μυχίας χαρᾶς καὶ συγκινήσεως, καὶ περιέμενον ἀνυπομόνως, ν' ἀκούσωσι τὴν γλυκεῖαν τῆς ἀφίξεώς του ἀγγελίαν.

Τῶν ἐπαρχιῶν μας οἱ γενναῖοι κάτοικοι, ἀπὸ βαθείας χαραυγῆς τῆς χρυσῆς ἐκείνης ἡμέρας, εἶχον συρρεύσει ἀθρόοι.

Γέροντες δὲ λευκότριχοι τοῦ παρελθόντος ἀντιπρόσωποι, τὰ γόνατά των τὰ βαρέα καὶ τὰ κλονιζόμενα μόλις δυνάμενοι νὰ σύρωσι, δὲν ὑστέρησαν κατὰ τὴν ἀξιομνημόνευτον ταύτην ἡμέραν

Καὶ ἠκούσθησαν πολλοὶ νὰ ψιθυρίζωσι, τοῦ Ἱερέως Συμεὼν τὰ ῥήματα....

Καὶ εὐειδεῖς νεάνιδες, καὶ νέοι σφριγηλοὶ καὶ χαρωποί, ἵσταντο ἀναμένοντες.

Ἔλεγεν ἓν παιδάκι εὐρυές, χαριτωμένον, ἀνυπομονοῦν.

— Πότε θἄλθῃ μαμᾶ, τὸ Βασιλεόπουλό μας;

Διὰ νὰ ἴδῃ δὲ τὸν Ἡγεμόνα του ὅλος αὐτὸς ὁ συνηγμένος κόσμος ὁ ἄπειρος, ἵστατο ὅπου ἕκαστος ἠδύνατο.

Ἐν τῇ ἀνυπομονησίᾳ του δὲ ἐκείνῃ τῇ μεγάλῃ, ἐφάνη ἓν πλοῖον πάλλευκον τὸ φέρον τὸ Βασιλεόπουλον βραδέως ὀλισθαῖνον ἐπὶ τῆς γαληνιώσης θαλάσσης.

Πάντες δὲ εἰς τὴν ἐμφάνισίν του ἠσθάνθησαν χαρὰν ἐνδόμυχον, καὶ πάντες τὰ βλέμματά των ἐπ' αὐτοῦ καθήλωσαν.

Καὶ το ἔσυρον ὅλοι διὰ τῶν βλεμμάτων, τῶν καρδιῶν των, ὅπως φθάσῃ μίαν στιγμὴν ταχύτερον.

Ὅτε δὲ μετ' ὀλίγον, ἐν τῷ μέσῳ